

«Варай, варай, детелино,
Верни ли сж думи тие?
Ясенъ месецъ облакъ крие, —
И да иди, що ще види! . . .»
Стигнаха до равни двори;
Мома сегна да отвори,
Да отвие заключари, —
Лудо сегна и превари —
Отъ чело ѓ китка дрѣпна . . .
Викомъ мома вкѣщи прѣпна:
— Помощъ, помощъ, дружки млади,
Лудо китка ми укради!
Лудо-младо улове те,
Тукъ при менъ го доведете,
Сама ази да посегна,
Да обвържа, да обтегна
Съ руса коса врагъ неверни —
Да го стрелямъ съ очи черни,
Съ тънки вежди да го бия,
Съ али устни да го пия,
Нек' се учатъ луди млади,
Какъ се росна китка кради!

Хоръ

«Пълна къща — пълненъ кошъ!»
— Мятай, момне, шаренъ пошъ!
Даръ отъ сърце кой що може. —
«Честитъ да е празникъ божи!»

Отдели се отъ другари
Бърза коледарка спретна,
И на момъка презъ рамо
Шарения пошъ праметна . . .
А, средъ смяхъ и глъчъ голяма,
Пакъ запяха коледари.